

Fets que ens dolen

Comiat a la Cooperativa

El dia 31 de desembre de 1992 va tancar les portes la Cooperativa "La Económica Bagurense", 104 anys després de la seva fundació. En Es Pedrís Llarg, núm. 6, setembre-desembre de 1988, amb motiu de la celebració del seu centenari vaig parlar d'aquesta entitat. En aquells moments no comptava que les coses anessin tan malament. Avui, amb aquest article, no pretenc criticar ningú pel fet que la Cooperativa hagi hagut de plegar. Segurament que no hi havia cap altre remei. Actualment les coses canvien ràpidament. Només vull deixar constància de la tristesa que causa aquesta realitat a la gent de Begur, especialment als que, sense voler cap privilegi, hem viscut la seva evolució. Encara quedem força begurencs que recordem la il·lusió i respecte que tenien els nostres avis a la "Societat". Ens dol, parlo per tots els que vulguin sentir-s'hi vinculats, que hagi plegat la Cooperativa, perquè per a nosaltres era, com si diguéssim, l'últim record, la reminiscència d'una època florent de la vida del poble. Cent anys enrera, Begur gaudia d'una prosperitat de la qual, els que ja som més grans, n'hem sentit parlar als nostres parents que ens han precedit. En aquells últims anys del segle passat es van fundar la germandat "La Previsión Bagurense"; la cCooperativa "La Económica Bagurense"; la societat re-

Una imatge de la Cooperativa, d'un temps de màxima activitat.

creativa i cultural "El Centro Artístico", amb la seva secció de teatre d'afecionats, que ho feien molt bé; i l'agrupació coral "La Cigala Bagurenca", que va recollir molts èxits amb les seves actuacions. De tot això ja no en queda res. Encara que ens hàgim de rendir a

les evidències, encara que ens sentim impotents davant la realitat, deixeu-me, en nom de tots, donar amb recança el comiat a la Cooperativa, ja que amb l'acabament de les seves activitats podem donar per closa una era de records entranyables.

Un prec al jovent

El dia 30 de desembre enterràvem el jove de 18 anys Javier Huertas Milena. Una vegada més, la fatalitat ens ha jugat una mala passada i ens ha robat en Javier, un noi bo, simpàtic i ben plantat, que el dia 28 d'aquest mes va morir d'accident a la carretera de Begur a Palafrugell per Esclanyà. La família i tots els begurencs el trobarem a faltar. Vaig assistir al funeral, però, com molts d'altres, no vaig poder entrar a l'església a causa de la gran gentada que hi havia. Després vaig sentir comentaris sobre l'homilia del mossèn, també vaig llegir a

la premsa un resum del seu contingut. No penso ficar-me amb el que va dir mossèn Josep, només vull interpretar el seu neguit, i comprendre el seu excepcional to, cosa no habitual en ell, de temperament calmos i reposat. Les exclamacions del Sr. Rector eren un crit de rebel·lió davant la impotència (ell parlava per tots del que sentíem dins nostre, perquè en poc més d'un any han estat quatre les víctimes. Sempre que es presenten casos semblants, penso com li deu costar d'afrontar-los).

Com a pare de set fills, em considero

amb el dret de demanar als joves que vagin amb compte amb els seus actes i que no solament pensin en ells, sinó també en els que els estimem i que ens quedem a casa les nits dels caps de setmana i passem les hores de matinada desvetllats, mentre esperem la fressa de la moto i la de la girada de la clau del pany de la porta. Llavors fem un son tranquil.

El diumenge dia 3 de gener d'enguany, quan encara em trobava una mica tou per aquest trist fet, escoltava a Catalunya Ràdio l'actuació d'un grup d'afecionats